

Een echt pareltje

Amy M. Morgan

Gebaseerd op een
waargebeurd verhaal

‘Door kleine en eenvoudige dingen worden grote dingen teweeggebracht’ (Alma 37:6).

Jetta Pearl [parel] Stewart trok haar muts af en plofte naast vader op de veranda neer. ‘Wat is een parel?’, vroeg ze hem.

De achtjarige Jetta wist wat een parel was, maar ze hield ervan om het antwoord van vader te horen. Zoals altijd legde vader uit hoe parels in oesters groeien, laag na laag, tot ze een stralend en schitterend juweel worden.

‘Parels schitteren zoals jij, mijn klein pareltje’, zei hij al glimlachend. Jetta glimlachte terug. Zij vond het fijn om zijn pareltje te zijn.

Die avond tijdens het eten vertelde vader aan Jetta dat hij haar een belangrijke vraag wilde stellen.

‘Al sinds je klein was, ben je altijd goed in muziek geweest’, zei vader. ‘Zou je willen leren pianospelen?’

De ogen van Jetta gingen wijd open. ‘Jazeker!’

‘Het zou betekenen dat je ver weg moet reizen en voor een tijdje bij je leerkracht moet wonen’, zei moeder. ‘Hier in Milburn kan niemand het je leren.’

De glimlach verdween van Jetta’s gezicht. Zij was nog nooit langer dan een dag van huis weggeweest. En om *ver* weg te zijn ...

Jetta wilde graag pianospelen, maar kon zij haar gezin achterlaten?

‘Maar het is belangrijk dat wij onze talenten ontplooiën, ook als dat moeilijk is’, zei vader.

Moeder knikte. ‘Je moet heel hard je best doen’, zei ze.

Jetta *hield* van muziek. En ze had altijd al piano willen spelen. Langzaam verscheen er een glimlach op haar gezicht. ‘Ik ga pianospelen!’

Maar de volgende ochtend, toen Jetta toekeek hoe vader de paarden voor de kar spande, was ze toch niet zo blij. Vandaag was ze gewoon bang. Ze had niet verwacht haar thuis al zo snel te verlaten.

Jetta ging langzaam naast vader in de kar zitten.

‘Ben je er klaar voor, Jetta Pearl?’ vroeg vader.

Zij voelde zich nog niet klaar, maar Jetta knikte. De huifkar schoot met een ruk vooruit.

Na een poosje wierp vader een blik op haar. ‘Weet je hoe trots je moeder en ik op je zijn?’

Jetta knikte. ‘Maar als jullie mijn hulp thuis nou eens nodig hebben?’

Vader glimlachte. ‘Wij zullen je zeker missen, maar dit is een manier waarop alleen jij kunt helpen. Je zult je hemelse Vader dienen door gaven die Hij je gegeven heeft te ontwikkelen.’

Zo had ze er nog niet over gedacht. Kon haar muzikaal talent echt een gave van haar hemelse Vader zijn?

Vader ging verder. ‘Het zal tijd kosten, maar stukje bij beetje zul je beter worden in pianospelen. En dan kun je heel veel mensen dienen.’

Jetta voelde haar angst wegebben. Zij zou leren pianospelen *en* haar hemelse Vader dienen. Het zou angstaanjagend zijn, maar ze wist dat Hij haar zou helpen.

Vader knipoogde. ‘Laag na laag wordt mijn kleine pareltje stralend en schitterend.’

Net zoals vader had gezegd, leerde Jetta stukje bij beetje pianospelen. Ze leerde zelfs orgelspelen.

Na enkele maanden keerde Jetta terug naar huis. Die zondag werd zij de eerste organist van Milburn ooit! Haar hart klopte als gek toen ze aan het grote orgel ging zitten dat de gemeenschap met hun harde werk had gekocht zodat zij er op kon spelen. Het was zo mooi dat

Jetta bijna bang was om het orgel aan te raken. Ze moest op een boek gaan zitten om bij de toetsen te kunnen.

Ze haalde diep adem en begon te spelen. De prachtige noten vulden de kapel.

Jetta keek heimelijk naar de aanwezigen. De mensen waren aan het glimlachen bij het zingen. Jetta glimlachte ook. Ze speelde allesbehalve perfect, maar ze gebruikte haar talenten om te dienen.

Ze herinnerde zich de woorden van vader: ‘Parels schitteren zoals jij, Jetta Pearl.’

Stukje bij beetje, laag na laag, maakte haar hemelse Vader van haar een echte parel. ■

De auteur woont in Utah (VS).